

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
lov@ft.dk

Finn Sørensen
Finn.S@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

9. september 2016

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 12. august 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 493 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Finn Sørensen (EL).

J.nr. 2016-4716

Spørgsmål nr. 493:

”På baggrund af ministerens udtalelser på samråd den om BEU alm. del samrådspørgsmål

BW og BX den 11. august 2016 bedes ministeren forklare,

- hvor mange faktiske nye arbejdspladser, der forventes at blive skabt som følge af de nye regler for integrationsydelse og kontanthjælpsloft/225 timers regel,
- i hvilke brancher, disse arbejdspladser forventes at opstå, samt
- hvor mange faktiske personer der forventes at komme i arbejde som følge af de pågældende lovændringer, hvor mange af disse som vil være nuværende modtagere af kontanthjælp og integrationsydelse, og
- om det er forventningen, at der vil være tale om permanent beskæftigelse for de pågældende? Ministeren bedes samtidig redegøre for, hvad forventningerne bygger på, og redegøre for, hvordan man er nået frem til de i de pågældende lovforslag anførte tal for jobeffekten. Endelig ønskes en redegørelse for, hvordan regeringen vil måle den faktiske jobeffekt af de pågældende lovændringer?”

Svar:

Integrationsydelsen, kontanthjælpsloftet, og 225-timersreglen skønnes at øge den strukturelle beskæftigelse med hhv. 500¹, 500 og 200 fuldtidspersoner. Da den faktiske beskæftigelse på sigt forudsættes at være udbudsbestemt *jf. bl.a. Finansredegørelsen (2014)*, svarer disse skøn på sigt til virkningen på den faktiske beskæftigelse. Antagelsen om, at beskæftigelsen er udbudsbestemt betyder også, at effekterne ikke kan opdeles på brancheniveau.

Beregningen af beskæftigelsesvirkningerne tager udgangspunkt i den forventede virkning på den gennemsnitlige varighed af kontanthjælpsforløbene. Der indregnes således alene effekter på afgang fra kontanthjælp og integrationsydelse, mens

¹Det skønnes, at integrationsydelsen øger den strukturelle beskæftigelse med 500 fuldtidspersoner i 2025. Det blev oprindeligt vurderet, at integrationsydelsen fuldt indfaset ville øge beskæftigelsen med i alt 400 fuldtidspersoner. Virkningen af integrationsydelsen på den strukturelle beskæftigelse er tæt knyttet til asyltilstrømningen og i den sammenhæng forbundet med særlig usikkerhed. Det justerede skøn skal således ses i lyset af ændret prognose for asyltilstrømningen.

tilgangen til ydelserne forudsættes at være uændret. Hermed vedrører effekterne alene personer, der modtager kontanthjælp eller integrationsydelse.

Antallet af personer, der får reduceret perioden på kontanthjælp eller integrationsydelse vil være væsentligt højere end den skønnede beskæftigelseseffekt, idet beskæftigelseseffekten svarer til summen af de enkelte personers ekstra uger med beskæftigelse i løbet af året, som vil udgøre mindre end 52 uger.

Beregningsmetoden indebærer, at den hurtigere afgang til beskæftigelse ikke påvirker varigheden af beskæftigelsesforløbene. Der vil således ikke være tale om afgang til permanent beskæftigelse men til beskæftigelsesforløb af samme gennemsnitlige varighed, som de beskæftigelsesforløb, kontanthjælpsmodtagerne ville være afgået til i fravær af ydelsesændringen.

Beskæftigelsesvirkningerne af integrationsydelsen, kontanthjælpsloftet og 225-timers-reglen er beregnet ud fra samme generelle regneprincipper, som ministeriet har anvendt siden kontanthjælpsreformen, der trådte i kraft 1. januar 2014.

Disse regneprincipper bygger bl.a. på en analyse af ungeindsatsen, som KRAKA har foretaget. Her undersøges virkningen af den tidligere ungeindsats på varigheden af de kontanthjælpsforløb, der afsluttes til uddannelse eller selvforsørgelse i perioden 2008-2011.

KRAKA finder, at varigheden af kontanthjælpsforløbene i gennemsnit er 15 pct. kortere blandt 24-årige kontanthjælpsmodtagere uden forsørgerpligt, der var omfattet af ungeindsatsen, end blandt 25-årige ikke-forsørgere, der ikke var omfattet. Resultatet betyder, at en ydelsesreduktion på 40 pct. kombineret med et uddannelses-pålæg i gennemsnit reducerer varigheden af kontanthjælpsforløbet med 15 pct. blandt de stærkeste kontanthjælpsmodtagere.

Resultaterne understøttes af flere andre analyser på området, og Beskæftigelsesministeriet har derfor skønnet, at en ydelsesreduktion på 1 pct. reducerer varigheden på kontanthjælp og uddannelseshjælp med 0,375 pct. for jobparate og uddannelsesparate. For aktivitetsparate er indlagt en effekt svarende til 1/5 af effekten for de job- og uddannelsesparate, så der tages højde for, at denne gruppe har betydeligt svagere forudsætninger for at komme i beskæftigelse eller uddannelse og erfaringsmæssigt har en lavere afgangsrate fra kontanthjælp til uddannelse eller beskæftigelse². Af de unge uden uddannelse, som forventes at reagere på forslagene vurderes, at 2/3 afgår til uddannelse, mens 1/3 afgår til beskæftigelse.

Da KRAKA estimerer effekten på afgang til såvel beskæftigelse som uddannelse for unge kontanthjælpsmodtagere, er det nødvendigt at isolere beskæftigelseseffekten og tage højde for aldersforskellen i målgrupperne. Beskæftigelseseffekten for personer over 30 år er på den baggrund skønsmæssigt sat til 2/3 af afgangseffekten i KRAKA's analyse, svarende til en elasticitet på 0,25 for jobparate kontanthjælpsmodtagere, mens der regnes med 1/5 effekt for aktivitetsparate.

² I ministeriets beregninger af beskæftigelseseffekter for kontanthjælpsmodtagere anvendes altid samme udgangspunkt for ydelsesniveauet, svarende til satsen for en kontanthjælpsmodtager over 30 år uden børn. Hermed bliver effektens størrelse uafhængig af det faktiske ydelsesniveau i udgangspunktet.

I forhold til de konkrete beregninger af kontanthjælpsloftets beskæftigelsesvirkninger er boligstøtte og særlig støtte bruttificeret forud for beregningerne.

Da det i sagens natur ikke er muligt at observere den enkeltes arbejdsmarkedsstatus i fravær af lovændringerne, er det ikke muligt at måle de faktiske beskæftigelsesvirkninger af integrationsydelsen, kontanthjælpsloftet og 225-timers-reglen.

En evaluering af en lovændring vil således altid være baseret på et estimat. Man vil typisk foretage sådanne estimationer ved at sammenligne arbejdsmarkedsstatus for personer, der berøres af lovændringerne, med sammenlignelige personer, der ikke berøres, eller ved at sammenligne arbejdsmarkedsstatus for sammenlignelige personer, der i forskellig grad berøres af lovændringerne.

Venlig hilsen

Jørn Neergaard Larsen